

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Ing. J.D.**, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1, proti žalované: **státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 1/376, Praha 2, v řízení proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/137682-332-1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2023, č. j. 11 Ad 17/2021 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Generální ředitel Úřadu práce České republiky rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, č. j. UPCR-2021/69532-78099802, *odvolal žalobkyni* podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, *ze služebního místa představeného* – vedoucí oddělení Kontaktního pracoviště Soběslav, odboru Kontaktního pracoviště Tábor, Krajské pobočky Úřadu práce v Českých Budějovicích, jelikož toto služební místo bylo v důsledku schválené systemizace služebních míst s účinností od 1. 7. 2021 *zrušeno*. Odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/137682-332-1, (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 11 Ad 17/2021 - 41, žalobu zamítl. Rozhodnutí správních orgánů neshledal nicotná ani nezákonná. K odvolání žalobkyně došlo oprávněnou osobou. Služební orgán byl v době rozhodování vázán platným služebním předpisem i platnou změnou systemizace. Nevycházel tedy jen z návrhu systemizace, jak žalobkyně namítala. Žalobkyně navíc byla s plánovanou změnou systemizace a s tím, že bude ze služebního místa představeného odvolána, prokazatelně seznámena na jednání dne 27. 5. 2021.

[3] Městský soud rovněž odmítl žalobní námitky, že bylo rozhodnutí o odvolání předčasné. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu může být vázáno na časovou podmínku, jako tomu bylo ve věci žalobkyně, která byla odvolána ze služebního místa představeného „*doručením [prvostupňového] rozhodnutí nejdříve však dnem 30. června 2021*“. Účelem § 60 odst. 1 zákona o státní službě není upravit časovou souslednost jednotlivých aktů, ale taxativně stanovit důvody, pro které lze představeného ze služebního místa odvolat. Správní orgán prvního stupně sice podle městského soudu pochybil, pokud ve výroku jako datum odvolání žalobkyně ze služebního místa stanovil 30. 6. 2021. K tomuto datu žalovaná ještě odvolána být nemohla, jelikož stále existovalo její služební místo. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. K odvolání žalobkyně ze služebního místa totiž došlo až dne 9. 7. 2021, kdy jí bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno. V tento den organizační změna (zrušení jejího služebního místa) již účinná byla (od 1. 7. 2021). Městský soud tak případ žalobkyně odlišil od rozsudku městského soudu č. j. 9 Ad 10/2018 - 52. K předčasnému vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyně ze služebního místa podle městského soudu nemohlo dojít ani z důvodu, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek, přičemž žalovaná rozhodovala až v době účinnosti systemizace i služebního předpisu.

[4] Městský soud neshledal důvodnými ani námitky nezákonnosti systemizace jako takové. Předně nepovažoval za důvodnou žalobkyní tvrzenou účelovost systemizace. Její tvrzení byla buď založena jen na domněnkách a subjektivním hodnocení žalobkyně, pokud jde o situace nastalé uvnitř kontaktního pracoviště, nebo svá tvrzení žalobkyně neprokázala. Žalobkyně tak podle soudu nepředestřela žádné konkrétní a vážné pochybnosti, že by přijatá změna organizační struktury byla vedena diskriminačními či šikanózními pohnutkami. Městský soud naopak poukázal na to, že změnou systemizace nedošlo jen ke zrušení žalobkyní obsazeného místa, ale celého kontaktního pracoviště (6 služebních míst zrušeno bez náhrady, 41 služebních míst zrušeno a 41 zřízeno). Odvoláním ze služebního místa navíc žalobkyně nebyla poškozena, ani nebylo zhoršeno její postavení, jelikož byla převedena na obdobné místo s požadovaným vzděláním, v témže oboru státní služby a byla jí ponechána též platová třída. Místo výkonu služby je v témže městě, jak plyne z rozsudku městského soudu ze dne 30. 3. 2023, sp. zn. 6 Ad 4/2022. Vady městský soud neshledal ani v procesu přijímání systemizace. Systemizace byla projednána s odborovou organizací, jak zákon vyžaduje. Služební orgán projednal změnu systemizace i s žalobkyní. Souhlas dotčených zaměstnanců přitom zákon nevyžaduje.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[5] Rozsudek městského soudu napadá žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností. Její důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, eventuálně aby společně s napadeným rozsudkem zrušil také obě správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka předně namítá, že k jejímu odvolání ze služebního místa bylo možné přistoupit nejdříve až dne 1. 7. 2021, tedy poté, kdy bylo její služební místo již „zrušeno“, což se však nestalo. Uvádí, že k vázanosti služebního orgánu platným služebním předpisem, resp. změnou systemizace musí být tyto akty účinné. Tak tomu však v projednávané věci ke dni vydání rozhodnutí (29. 6. 2021) nebylo, neboť změna systemizace služebních a pracovních míst a služební předpis nabyly účinnosti až dne 1. 7. 2021. Tyto předpisy tak nemohly ke dni vydání rozhodnutí vyvolávat právní následky. Odkazuje přitom na § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, jehož formulace využívá minulý čas. Podle stěžovatelky tak nestačí pouhé plánování či připravování zrušení služebního místa. V tomto směru se dovolává závěrů rozsudku městského soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 9 Ad 10/2018 - 52. Nesouhlasí přitom se závěrem městského soudu, podle něhož je třeba obě správní rozhodnutí posuzovat jako jeden celek, a tudíž žalovaná již rozhodovala v době, kdy změna systemizace byla účinná. Tento závěr považuje za „*skutečně fantaskní a absurdní tvrzení ... jaksi ratihabující zjevnou nezákonnost a nespravedlnost!*“.

[7] Za druhé, stěžovatelka zpochybňuje závěr městského soudu, podle něhož služební orgán vycházel při svém rozhodování z platných a účinných interních organizačních aktů. Že tomu tak není, stěžovatelka dovozuje ze skutečnosti, že tyto předpisy prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí nevyjmenoval, nýbrž pouze odkázal na „návrh změny systemizace“. Podle stěžovatelky tak služební orgán prvního stupně nevycházel z platného a účinného předpisu o změnách systemizace, nýbrž pouze z jejího návrhu. Ačkoli právě uvedené stěžovatelka výslovně namítala v žalobě, městský soud její námitky dostatečně nevypořádal.

[8] Za třetí, stěžovatelka namítá, že městský soud nepochopil její námitku, že nebyla řádně seznámena s konkrétním zněním schválené změny systemizace (usnesením vlády ani se služebním předpisem Úřadu práce č. 5/2021), jelikož nebyla ke dni žaloby zveřejněna ani na internetových stránkách Ministerstva vnitra. Závěr městského soudu, podle něhož byla stěžovatelka seznámena s „plánovanou změnou“ systemizace na jednání dne 27. 5. 2021, tak považuje za absurdní a nesprávný. V tento okamžik ještě nešlo o schválenou systemizaci, neboť k jejímu schválení došlo až dne 21. 6. 2021. Poukazuje přitom na § 11 odst. 3 *in fine* zákona o státní službě, podle něhož je služební orgán povinen zajistit seznámení státních zaměstnanců se služebními předpisy. Právě k tomu ve věci stěžovatelky nedošlo. Nebyla seznámena s platnými služebními předpisy. Pouhý návrh systemizace takovým platným služebním předpisem není.

[9] Za čtvrté, stěžovatelka zpochybňuje závěry městského soudu ohledně zákonnosti samotné systemizace, které považuje za nepřesvědčivé, nepravdivé, rozporné se skutečným

stavem a odůvodňující zjevnou nespravedlnost. V tomto směru rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se opomenul vyjádřit k tvrzením stěžovatelky obsaženým v bodech 23) a 24) žaloby, ačkoli tato tvrzení byla konkrétní a podpořena důkazy. Rovněž nebyly řádně vypořádány její žalobní tvrzení uvedená v bodech 25) a 26) žaloby. Nedostatečným odůvodněním rozsudku pak mělo dojít k porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces. Konečně odůvodnění uvedené v odst. 62. a 66. napadeného rozsudku považuje stěžovatelka za sofistickované zdůvodnění zjevné nespravedlnosti.

[10] Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout. Upozornila, že žalobkyně své námítky uvádí repetitivně napříč svými podáními, nehledě na předmět řízení. Zaměňuje přitom pojmy vyhotovení, vydání a účinnost rozhodnutí. Odložení účinnosti rozhodnutí výrokem k jinému datu je zcela běžným jevem. Uznává však, že výrok prvostupňového rozhodnutí byl zvolen nešťastně. Nejde však o vadu mající vliv na zákonnost, neboť žalobkyně byla odvolána až dnem 9. 7. 2021, kdy jí bylo rozhodnutí doručeno. Odkaz žalobkyně na rozsudek městského soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 9 Ad 10/2018 - 52, tak není z důvodu skutkové odlišnosti případu přílehlavý. V citované věci byl představený odvolán ke dni, kdy jeho místo ještě existovalo. Na závěr žalovaná upozornila, že o připravovaném zrušení místa žalobkyně byla žalobkyně informována předem na jednání dne 21. 5. 2023. Změna byla rovněž projednána s odborovou organizací, která vyjádřila souhlasné stanovisko s výhradou, která se však netýkala předmětné věci.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.) poté, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud tak přezkoumává *rozhodnutí a postup krajského soudu*, a to zásadně *v rozsahu a z důvodů uvedených právě v kasační stížnosti*. Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, odst. 21). To současně znamená, že kvalita kasačních námitek ovlivňuje rozsah přezkumné činnosti a obsah rozsudku kasačního soudu. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat stěžovatelův projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady kasační stížností napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 78, či rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2021, č. j. 1 As 132/2021 - 30, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 70; srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

pokračování

[14] Stěžovatelka některé své kasační námitky formulovala pouze jako obecný nesouhlas s napadeným rozsudkem, aniž by blíže a adresně uvedla, z jakých konkrétních důvodů mají být závěry městského soudu nesprávné. Nejvyšší správní soud proto předesílá, že v souladu s citovanou judikaturou takové námitky vypořádal v rozsahu odpovídajícím jejich obecnosti.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku *nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku* městského soudu. Vlastní věcný přezkum kasační stížnosti napadeného soudního rozhodnutí je totiž možný pouze v případě, že je takové rozhodnutí přezkoumatelné.

[16] Z judikatury NSS plyne, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu přitom neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se smyslem žalobní argumentace, tedy se stěžejními námitkami, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[17] Těmto nárokům napadený rozsudek dostal. Z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech a z jakých důvodů dospěl k dosaženým závěrům. To platí rovněž pro argumentaci stěžovatelky nezákonností samotné systemizace. Na její tvrzení obsažené v bodech 23) až 25) žaloby, z nichž dovozovala účelovost přijetí systemizace a vady při jejím přijetí, městský soud obsahově reagoval v odst. 57. až 66. napadeného rozsudku. V této pasáži odůvodnění rozsudku srozumitelně uvedl, že soudní přezkum systemizace je omezen pouze na důvody konkrétní a vážné pochybnosti o účelové či diskriminační povaze systemizace. Současně podrobně odůvodnil, proč dospěl k závěru, že takové důvody stěžovatelka v řízení nepředestřela. Pokud jde poté o stěžovatelkou namítaný rozpor s pokynem ředitelky personálního odboru (bod 26 žaloby), na tuto argumentaci městský soud výslovně reagoval v odst. 64. napadeného rozsudku. Tyto závěry jsou přezkoumatelné. Městský soud tak naplnil požadavky na odůvodnění soudních rozhodnutí. Nelze proto ani hovořit o porušení práva na spravedlivý proces, jak stěžovatelka namítá.

[18] V rovině věcné NSS předně nepřisvědčil kasační argumentaci stěžovatelky, podle níž *služební orgán prvního stupně nevycházel z platných a účinných interních organizačních aktů*.

[19] Nejvyšší správní soud se naopak ztotožnil se závěrem městského soudu, podle něhož služební orgán z platných aktů vycházel, tedy ze schválené systemizace a ze schváleného služebního předpisu přijatého na základě schválené systemizace (odst. 53. napadeného rozsudku). Ve správním spise je obsaženo usnesení vlády ze dne 21. 6. 2021, č. 558, jímž byl návrh na změnu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 7. 2021 schválen. Stejně tak je ve správním spise obsažen služební předpis č. 5/2021, schválený dne 23. 6. 2021, jímž byla systemizace služebních a pracovních míst Úřadu práce České republiky s účinností

od 1. 7. 2024 interně upravena. Služební orgán tudíž vycházel z platných interních aktů. Na tyto akty se navíc služební orgán výslovně odvolal na str. 2 prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatelce tudíž nelze přisvědčit, že by tak neučinil. Je sice pravda, že vedle toho služební orgán prvního stupně rovněž odkázal na „návrh změny systemizace“, to však ničeho nemění na závěru, že rozhodoval na základě platných interních organizačních aktů, které jsou obsaženy ve správním spise.

[20] Za druhé, stěžovatelka namítá, že *nemohlo dojít k vydání rozhodnutí o odvolání ze služebního místa před účinností systemizace, která její služební místo zrušila*. Ani tyto námitky však nejsou důvodné.

[21] Předně je třeba uvést, že stěžovatelka nijak adresně nezpochybňuje podpůrný závěr městského soudu, že obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek, přičemž žalovaná již rozhodovala v době, kdy změna systemizace byla účinná, a tudíž by stěžovatelkou spatřovaný důvod nezákonnosti odpadl (odst. 50. a 51. napadeného rozsudku). Stěžovatelkou formulovaná reakce na tento závěr v kasační stížnosti, tedy že jde o „*skutečně fantastní a absurdní tvrzení ... jaksi ratihabující zjevnou nezákonnost a nespravedlnost!*“, představuje pouhý nesouhlas, jenž správnost citovaného závěru nezpochybňuje. Již z tohoto důvodu tak nelze stěžovatelce přisvědčit.

[22] Nejvyšší správní soud navíc souhlasí s nosným závěrem městského soudu, že účelem § 60 odst. 1 zákona o státní službě není upravit časovou souslednost jednotlivých aktů, nýbrž taxativně stanovit důvody, pro které lze představeného ze služebního místa odvolat (srov. odst. 48. napadeného rozsudku). Stěžovatelce tak nelze přisvědčit v argumentaci, podle níž k odvolání ze služebního místa je možné přistoupit teprve až poté, co nabude systemizace služebních míst (resp. změna organizační struktury) účinnosti, resp. že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa nelze před účinností systemizace vůbec vydat.

[23] Jistě, stěžovatelka má pravdu, že pro zákonné rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného je nutné, aby ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služební „*došlo ke zrušení služebního místa představeného*“. Pokud by tak k odvolání ze služebního místa došlo k datu, kdy ještě systemizace (resp. změna organizační struktury) nenabyla účinnosti, a tudíž služební místo nebylo zrušeno, jednalo by se o rozhodnutí nezákonné. Je nicméně třeba odlišovat *okamžik vydání rozhodnutí* o odvolání ze služebního místa a *okamžik, od něhož takové rozhodnutí vyvolává zamýšlené účinky*, tedy k jakému datu je osoba ze služebního místa představeného odvolána.

[24] Jak totiž již korektně uvedl městský soud v odst. 40 napadeného rozsudku, zákon nezakazuje, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vázáno na časovou podmínku, kdy jeho účinky jsou odsunuty až budoucná. Naopak, takový postup v obecné rovině připouští § 68 odst. 2 *in fine* zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož výrok rozhodnutí může obsahovat také vedlejší ustanovení. Účinky rozhodnutí tak lze odložit do budoucna. Zákonný předpoklad odvolání ze služebního místa podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě v podobě zrušení služebního místa přitom musí být splněn právě až k okamžiku vyvolání účinků rozhodnutí, tedy k datu, k jakému je představený odvolán ze svého služebního místa.

pokračování

[25] Jinými slovy, na základě schválené a platné systemizace služebních a pracovních míst (resp. změny organizační struktury) může příslušný služební orgán vydat rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, a to i před tím, než samotná systemizace nabude účinnosti. Podmínkou nicméně je, aby účinky takového rozhodnutí (tj. k jakému dni je osoba ze služebního místa odvolána) byly stanoveny až na dobu, kdy systemizace bude účinná, tj. kdy již účinně „došlo ke zrušení služebního místa představeného“ ve smyslu § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Ostatně, takový postup může být v praxi vhodný, jelikož umožní přizpůsobit personální kapacity příslušného úřadu nově přijatým organizačním změnám, stejně jako včas uvědomit dotčené osoby o budoucí změně.

[26] V projednávané věci byla stěžovatelka odvolána ze služebního místa představeného ke dni doručení prvostupňového rozhodnutí. K tomu došlo dne 9. 7. 2021. Služební místo představeného, na které byla stěžovatelka jmenována, přitom bylo zrušeno ke dni 1. 7. 2021, kdy systemizace služebních míst Úřadu práce České republiky nabyla účinnosti. K účinkům rozhodnutí – odvolání stěžovatelky z jejího služebního místa představeného – tak došlo v době, kdy bylo toto její služební místo již zrušeno. To je v souladu s § 60 odst. 1 zákona o státní službě.

[27] S ohledem na tento závěr je poté nepřiléhavý odkaz stěžovatelky na rozsudek městského soudu dne 23. 6. 2021, č. j. 9 Ad 10/2018 - 52. V něm městský soud zrušil rozhodnutí služebního orgánu z důvodu, že organizační změna nebyla ke dni účinků odvolání představeného ze služebního místa ještě účinná. Jak nicméně již vysvětlil městský soud v odst. 49. napadeného rozsudku a jak plyne z právě uvedeného, případ stěžovatelky je od této situace skutkově odlišný, neboť k účinkům jejího odvolání došlo až v době, kdy nová systemizace účinná byla.

[28] Za třetí, stěžovatelka namítá *nedostatečnost posouzení její žalobní námítky, že nebyla řádně seznámena s konkrétním zněním schválené změny systemizace (usnesením vlády ani se služebním předpisem Úřadu práce č. 5/2021)*. Poukazuje přitom na § 11 odst. 3 *in fine* zákona o státní službě.

[29] Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby [konkrétně z jejího bodu 20]) zjistil, že stěžovatelka před městským soudem namítala, že nebyla „*jakkoli, tedy ani řádně, seznámena s konkrétním zněním schválené změny systemizace od 1. 7. 2021*“ a že jí nebylo prokázáno, v jakém znění byla systemizace schválena, jelikož nebyla zveřejněna na internetových stránkách Ministerstva vnitra. Na obě tyto námítky přitom městský soud reagoval. V odst. 54 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka byla seznámena s *plánovanou* změnou systemizace a že nezveřejnění schválené verze systemizace na webových stránkách nemůže být důvodem pro nezákonnost rozhodnutí.

[30] Tyto závěry městského soudu považuje NSS za dostatečné a odpovídající podrobnosti žalobní argumentace. Jde rovněž o závěry správné. Za klíčové NSS pokládá, že stěžovatelka byla na ústním jednání dne 27. 5. 2021 prokazatelně seznámena s plánovanou změnou systemizace, a především s tím, že *dojde rovněž ke zrušení jejího služebního místa představeného bez náhrady*. Tento záznam z jednání stěžovatelka stvrdila podpisem, jak plyne z obsahu správního spisu. Odvolání z tohoto služebního místa představeného proto pro stěžovatelku nemohlo být překvapivé.

[31] Za této situace již není rozhodné, zda služební úřad ve skutečnosti dostal své povinnosti podle § 11 odst. 3 *in fine* zákona o státní službě řádně seznámit státní zaměstnance s platnými služebními předpisy (konkrétně služebním předpisem Úřadu práce č. 5/2021) a zajistit jim k nim přístup, jak stěžovatelka rozvádí v kasační stížnosti. Případné nedodržení uvedené povinnosti služebního úřadu by totiž mohlo být jen dílčím pochybením, jež by však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci stěžovatelky. S organizační změnou a jejím dopadem *na vlastní služební místo představeného* byla stěžovatelka předem seznámena. Případné další odchylky ve schváleném znění systemizace, pokud by k nim došlo, by se poté stěžovatelky netýkaly.

[32] Za čtvrté, stěžovatelka zpochybňuje závěry městského soudu ohledně *zákonnosti samotné systemizace*. Její věcné námitky však zůstaly pouze ve zcela obecné rovině, aniž by je stěžovatelka řádně konkretizovala a adresně vztáhla ke konkrétním závěrům městského soudu. Rovněž NSS proto jen ve stručnosti uvádí, že neshledal závěry městského soudu nepřesvědčivé, nepravdivé, rozporné se skutečným stavem a odůvodňující zjevnou nespravedlnost, jak stěžovatelka uvádí. Stejně tak v závěrech městského soudu uvedených v odst. 62. a 66. napadeného rozsudku NSS nespatřuje „*sofistikované zdůvodnění zjevné nespravedlnosti*“, jak stěžovatelka bez dalšího namítá.

[33] Podle NSS jsou naopak závěry městského soudu dostatečně konkrétní a odpovídají ustálené rozhodovací praxi soudů. Ta věcný přezkum systemizace omezuje pouze na výjimečné případy, například existence konkrétních vážných pochybností vyvolávajících podezření, že zvolená organizační struktura či její změna nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci) a nemá žádný rozumný důvod (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020 - 55, či ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, č. 4088/2020 Sb. NSS). Jelikož není smyslem soudního přezkumu stále opakovat již jednou vyřčené a věcné námitky stěžovatelky jsou toliko obecné, odkazuje NSS v podrobnostech na body 57. až 66. napadeného rozsudku. V této pasáži odůvodnění městský soud uvedl konkrétní důvody, proč takové vážné pochybnosti stěžovatelka v řízení nepředestřela. S těmito závěry se NSS ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[35] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení neměla úspěch. Nemá tak právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Žalované, která byla v řízení o kasační stížnost úspěšná, poté žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud jí tak náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

Michal Bobek
předseda senátu